

บทที่ 1

บทนำ

สตรอเบอรี่ เป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญชนิดหนึ่งของเกษตรกรทางภาคเหนือ โดยทำรายได้สูงและมีอายุตั้งแต่ปลูกจนถึงเก็บผลไม่นานเหมือนไม้ผลชนิดอื่น อีกทั้งยังไม่มีปัญหาด้านการตลาด เนื่องจากมีโรงงานอุตสาหกรรมรองรับผลผลิตที่เหลือหรือไม่ได้มาตรฐานเพื่อแปรรูปต่อไป นอกจากนี้สตรอเบอรี่ยังเป็นพืชที่มีความสำคัญในการปลูกเพื่อทดแทนการปลูกฝิ่นและแก้ปัญหาการทำลายต้นน้ำลำธารของชาวเขาด้วย (ชูพงษ์ 2531)

สตรอเบอรี่ต้องการความชื้นในดินค่อนข้างสูง (วิบูลย์ 2526) เพื่อการเจริญเติบโตที่ดี เนื่องจากเป็นพืชที่มีระบบรากตื้น มีการเจริญเติบโตและให้ดอกให้ผลในระยะเวลานั้น ดังนั้นการขาดน้ำในช่วงใดช่วงหนึ่งของการเจริญเติบโต อาจเป็นจุดวิกฤตที่มีผลต่อการลดลงของผลผลิตได้ เกษตรกรผู้ปลูกสตรอเบอรี่ได้ตระหนักถึงเรื่องนี้ดี จึงมีการจัดหาแรงงานส่วนหนึ่งเพื่อให้น้ำแก่สตรอเบอรี่ทุกวันในช่วงเช้าหรือบ่าย ทั้งนี้การให้น้ำแก่สตรอเบอรี่เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดนั้นจะต้องไม่ให้น้ำมากหรือน้อยเกินไป

จากการศึกษาโดยทั่วไป พบว่าพืชจะมีการเจริญสูงสุดเมื่อได้รับน้ำเต็มที่ตามต้องการ โดยปริมาณน้ำดังกล่าวจะมีค่าเท่ากับอัตราการคายระเหยน้ำของพืชในแต่ละวัน ซึ่งจะขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศและระยะการเจริญเติบโตของพืชนั้น ๆ (สุริย์ 2526) ปัจจุบันมีการขยายพื้นที่ปลูกสตรอเบอรี่เข้าไปยังเขตที่ไม่มีการชลประทาน การให้น้ำจึงเป็นปัญหาอย่างมากแก่เกษตรกร การให้น้ำไม่เพียงพอแก่ความต้องการของพืชจะทำให้ผลผลิตลดลง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาปริมาณน้ำที่ให้แก่สตรอเบอรี่ในระดับต่าง ๆ กัน โดยเปรียบเทียบจากอัตราการใช้น้ำของพืชในแต่ละวัน เกษตรกรจะได้ใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาจัดหาแหล่งน้ำ แรงงานและวิธีการให้น้ำที่เหมาะสม เพื่อเพิ่มผลผลิตและลดต้นทุนการผลิต ในการปลูกสตรอเบอรี่และพืชอื่น ๆ ต่อไป

ดังนั้นการทดลองครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

1. ผลของปริมาณน้ำที่มีต่อรูปแบบการเจริญเติบโตและให้ผลผลิตของสตรอเบอรี่
2. หาปริมาณน้ำที่เหมาะสมต่อการเจริญเติบโตและให้ผลผลิตของสตรอเบอรี่